

Arrest

nr. 109 854 van 16 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 28 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juni 2013.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SMEETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 januari 2013 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. De rechtsgrond van de bestreden beslissingen is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: “Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) . Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partijen betwisten evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partijen geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de artikelen 7, tweede lid, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen.

Ook hun betoog met betrekking tot de artikelen 3 en 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. In het kader van voornoemd artikel 3 wordt verwezen naar de medische en psychologische toestand van de eerste verzoekende partij. In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de stukken waarnaar de verzoekende partijen in hun uiteenzetting hieromtrent verwijzen, niet bij huidig verzoekschrift werden gevoegd. Uit het administratief dossier blijkt slechts dat beide verzoekende partijen bij de indiening van hun asielaanvraag met betrekking tot hun gezondheidstoestand van een aantal problemen melding hebben gemaakt. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat zij met hun loutere verwijzing naar enige medische problematiek een schending van artikel 3 van het EVRM niet concreet aannemelijk maken. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de aangevoerde medische toestand van de eerste verzoekende partij, een schending van voornoemd artikel 3 zou uitmaken.

Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling en zijn eventuele familieleden immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, ingeval medische redenen een terugkeer zouden verhinderen. In het kader van voornoemd artikel 8 van het EVRM beroepen de verzoekende partij zich op de nauwe banden die zij hebben met hun kinderen die in het Verenigd Koninkrijk, Denemarken en België verblijven. Er dient echter op gewezen te worden dat de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen niet verondersteld wordt en dat de betrekkingen tussen hen niet noodzakelijk de bescherming van voornoemd artikel 8 genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid van het ene familielid ten aanzien van het andere, de reële banden tussen de familieleden. De verzoekende partijen stellen met betrekking tot de in België wonende dochter dat zij sinds enkele dagen effectief doch tijdelijk bij haar inwonen, maar brengen hiervan geen enkel bewijs voor. Aangaande de dochter in Denemarken voeren zij aan dat zij korte tijd bij haar hebben verbleven en dat de eerste verzoekende partij door haar werd verzorgd. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen inderdaad verklaard hebben tussen hun vertrek in Afghanistan op 21 november 2011 en de indiening van hun asielaanvraag op 16 maart 2012 anderhalve maand in Denemarken te hebben verbleven, maar noch uit het verzoekschrift noch uit het administratief dossier blijkt hiervan enig

bewijs, laat staan van het feit dat de eerste verzoekende partij door deze dochter verzorgd is geworden. Ten aanzien van de zoon brengen zij in het geheel geen bijkomende elementen aan. Gezien de verzoekende partijen geen (bewijs van) bijkomende elementen van afhankelijkheid hebben bijgebracht, maken zij een gezinsleven met hun meerderjarige kinderen en zodoende een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 5 juni 2013 dienen de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij vragen gehoord te worden. Het proces-verbaal van openbare terechtzitting van 6 augustus 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 20 mei 2013 opgenomen grond, vermeldt het volgende: *“De verzoekende partijen stellen vast dat de in de beschikking wordt vastgesteld dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de voorafgaande vaststellingen. De verzoekende partij gaat niet akkoord waar in de nota met opmerkingen wordt verwezen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsplicht zou voortvloeien. Zij verwijst naar een artikel van Luc Denys (Overzicht Vreemdelingenrecht) uit het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht (p. 367) en een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 februari 2013, gepubliceerd in RDE, p. 54 en verder. Zij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten blijk moet geven dat belangen die betrekking hebben op het gezinsleven en de gezondheidstoestand werden afgewogen. Dat is in casu niet het geval. Zoals in het verzoekschrift werd ontwikkeld, bevinden zich stukken in het administratief dossier die wijzen op gezinsleven met meerderjarige kinderen, waarvan 3 werden erkend als vluchteling in Denemarken en Groot-Brittannië. Daarnaast wijzen de verwerende partij (lees: de verzoekende partijen) op de stukken 15 en 16 bij hun verzoekschrift en op het gegeven dat het door haar ingestelde cassatieberoep toelaatbaar is. Tenslotte legt de raadsman van de verzoekende partijen ter terechtzitting nog een psychiatrisch verslag van 4 maart 2013 neer van mevrouw. Dit duidt op zeer ernstige problemen die in het land van herkomst niet kunnen worden behandeld. Zij erkent dat dit stuk dateert van na de bestreden beslissing. Samenvattend stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij kennis had van de elementen, maar deze niet heeft afgewogen.*

De verwerende partij verwijst naar de repliek aangaande het eerste en tweede middel. De verzoekende partijen hebben nooit medische stukken overgemaakt en vormden volgens de gegevens van het administratief dossier geen gezin met de dochter. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak die meer onder vuur ligt, doch wenst vooral te benadrukken dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de aangevoerde elementen zodanig gekend waren door de overheid dat erover gemotiveerd moest worden.”

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

*Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.
(...)”*

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door de verzoekende partijen geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

De verzoekende partijen weerleggen met hun betoog ter terechtzitting geenszins de motieven van de voornoemde beschikking. Wat betreft het artikel van D.L. volstaat het vast te stellen dat het hier om een loutere theoretische uiteenzetting gaat omtrent de motiveringsplicht en dat de verzoekende partijen dit artikel reeds bij hun verzoekschrift hadden kunnen voegen, zodat dit stuk uit de debatten dient te worden geweerd. Wat betreft het voorgelegde arrest van de Raad van 28 februari 2013, daterend van één dag voor het indienen van het beroep, zodat de verzoekende partijen hiervan geen kennis konden hebben op het ogenblik van het indienen van hun verzoekschrift, wordt opgemerkt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentswaarde bezit en dat dit arrest handelt over een ander soort beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13septies). Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft en het ter zitting neergelegd psychiatrisch verslag van 4 maart 2013, wordt vooreerst opgemerkt dat het aan de verzoekende partij vrij staat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen wegens medische redenen. Vervolgens wordt erop gewezen dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing niet wordt teruggeleid naar Afghanistan. Momenteel kan zij eveneens een verlenging vragen van de termijn om het grondgebied te verlaten en in tussentijd al haar medische elementen doen gelden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. Er wordt geen afbreuk gedaan aan de beschikking. De motivering ten aanzien van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM blijft eveneens bestaan.

Ten overvloede wordt er inzake artikel 74/13 van de vreemdelingenwet op gewezen dat, zoals in de beschikking te lezen valt en door de verzoekende partij niet wordt ontkend, de verzoekende partijen enkel tijdens hun asielpcedure melding hebben gemaakt van problemen inzake hun gezondheidstoestand en geen verdere informatie ter zake hebben meegedeeld aan het bestuur. Bij het

nemen van de bestreden beslissingen op 28 januari 2013 diende in dit verband bijgevolg niet afzonderlijk gemotiveerd te worden.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET